

Arrest

nr. 82 766 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Vorselaar, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Vorselaar van 16 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 september 2011, in functie van een Nederlands onderdaan met wie hij stelt een relatie te hebben, een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De burgemeester van de gemeente Vorselaar nam op 16 februari 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 1 maart 2012 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van

een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21 september 2011 werd ingediend door:

Naam: [N.]
Voorna(a)m(en): [P.]
Nationaliteit: SURINAME
[...]

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ; Met name de bewijzen van een duurzame relatie werden niet geleverd waaruit blijkt dat betrokkene met zijn partner ofwel reeds één jaar samengewoond heeft, ofwel dat zij elkaar al twee jaar kennen en dat zij in die periode regelmatige contacten onderhielden waarvan minimum 3 ontmoetingen en waarbij zij minimum 45 dagen samen waren, ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Dat bij de aanvraag aan verzoeker werd gevraagd voor te leggen “bewijzen duurzame relatie”.

Dat verzoeker niet gehouden is andere documenten in te leveren dan welke door gedaagde werden gevraagd. Derhalve is hij geenszins gehouden om de documenten zoals vermeld in de weigeringsbeslissing aan gedaagde over te maken. Dat deze veel verder gaan dan de in de 19ter vermel[d]e documenten.

Dat bijkomend en niet in het minst verzoeker nergens uit afleidt waar gedaagde deze lijst vandaan haalt te meer daar de bestreden beslissing, enkel stelt dat de bewijzen van duurzame relatie moeten worden gebracht (zoals de oude formulering in art. 40bis), en dit in tegenstelling tot de nieuwe wet die stelt dat het moet gaan om een duurzame en stabiele relatie.

Dat gedaagde verzoeker in het ongewisse laat omtrent welke wet nu dan wordt toegepast. De beslissing zelf vermeldt niets maar de formulering laat deels uitschijnen dat het gaat om de oude wet. Het lijkt er echter meer op dat de twee werden vermengd door gedaagde. Wat er ook van zij gedaagde is niet in staat te begrijpen hoe de beslissing tot stand werd gekomen daar hij niet [weet] welke norm gedaagde in deze hanteert.

Dat verzoeker niet gehouden is zelf te gaan nazien welke de mogelijke grond van de beslissing kan zijn, laat staan dat verzoeker gehouden zou moeten zij zelf te raden over welke aanvraag het zou gaan.

Dat derhalve art. 40bis van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Dat voor de volledigheid verzoeker stelt dat de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden is daar de motivering van de bestreden beslissing geen enkele verwijzing [bevat] naar de wetsbepaling waarop de weigering zou zijn gesteund."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Betreffende de voorgehouden schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993. z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers concrete kritiek niet kan worden aangenomen.

Verzoeker meent dat hij niet gehouden is andere documenten in te leveren dan welke door de verwerende partij gevraagd werden in de bijlage 19ter. De documenten waarvan sprake in de bestreden beslissing zouden veel verder gaan dan de documenten die vermeld waren in de bijlage 19ter.

In casu heeft verzoeker op 21 september 2011 vanuit illegaal verblijf een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend bij de gemeente Vorselaar in functie van de Nederlandse [N. S.] [...] op basis van wettelijke samenwoning (geregistreerd op 21/09/2011).

Hierop werd aan verzoeker een Bijlage 19 ter "aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" overhandigd met de uitdrukkelijke vermelding dat voor 21 december 2011 bewijzen van een duurzame relatie dienden voorgelegd te worden.

Betrokkene heeft evenwel nagelaten ook maar enig document voor te leggen.

De burgemeester van de gemeente Vorselaar heeft derhalve geheel overeenkomstig artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten:

[...]

Gezien verzoeker geen enkel document heeft voorgelegd waaruit zijn duurzame relatie blijkt, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek.

Bovendien merkt de verwerende partij op dat in de bestreden beslissing geenszins sprake is van "veel verder gaande documenten" dan gevraagd op de bijlage 19ter.

In de bijlage 19ter dd. 21.09.2011 werd uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd om binnen een termijn van drie maanden bewijzen van zijn duurzame relatie voor te leggen.

Overeenkomstig het huidige artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is het duurzaam en stabiel karakter van een relatie aangetoond

"- indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben,"

Gezien verzoeker in casu geen enkel bewijs van een duurzame relatie heeft afgeleverd bij de gemeente, heeft de burgemeester van Vorselaar terecht gemotiveerd dat:

"De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie:

Met name de bewijzen van een duurzame relatie werden niet geleverd waaruit blijkt dat betrokkene met zijn partner ofwel reeds één jaar samengewoond heeft, ofwel dat zij elkaar al twee jaar kennen en dat zij in die periode regelmatige contacten onderhielden waarvan minimum 3 ontmoetingen en waarbij zij minimum 45 dagen samen waren, ofwel een gemeenschappelijk kind hebben."

De "lijst van bewijzen" waarop verzoeker kritiek heeft, betreft aldus louter een verduidelijking van wat onder bewijzen van een duurzame relatie wordt verstaan. Er wordt aan verzoeker geenszins verweten geen documenten te hebben voorgelegd, waarvan de voorlegging niet was gevraagd.

Terwijl verzoekers kritiek als zou niet duidelijk zijn welke wet werd toegepast, evenmin kan worden aangenomen.

De regelgeving aangaande gezinshereniging werd inderdaad aangepast bij Wet van 08.07.2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna: 'de Wet van 08.07.2011').

Deze wetswijziging, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12.09.2011 (en dus voorafgaandelijk aan verzoekers aanvraag!) en die van kracht is sinds 22.09.2011, voorziet geen overgangsbepalingen en is aldus onmiddellijk van toepassing op alle hangende aanvragen.

Overigens diende verzoeker zowel in het kader van het vroegere artikel 40bis als in toepassing van het nieuwe artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bewijzen van een duurzame relatie voor te leggen, zodat verzoeker ook bij dit onderdeel van zijn kritiek geen belang heeft.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet ernstig is waar hij beweert dat hij niet gehouden is zelf te gaan nazien welke de mogelijke grond van de beslissing kan zijn, laat staan dat hij gehouden zou moeten zijn zelf te raden over welke aanvraag het zou gaan.

Verzoeker heeft bij de burgemeester van Vorselaar immers op 21.09.2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend als partner in een duurzame relatie.

In casu wordt in de bestreden beslissing afdoende aangegeven dat "in uitvoering van artikel 52,§3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (...) wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 21 september 2011 werd ingediend door (...) om de volgende reden geweigerd: De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie (...)"

Verzoeker is aldus afdoende ingelicht over de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing en over de aanvraag die beoordeeld werd.

Verzoekers kritiek mist derhalve feitelijke grondslag. De bestreden beslissing werd immers afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund.

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. Verzoeker blijft dienaangaande volkomen in gebreke."

3.3.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepaling, immers vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van een recht op verblijf. Hierbij wordt bijkomend toegelicht dat hij heeft nagelaten bewijzen aan te brengen die een duurzame relatie aantonen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen houdt de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, niet in dat een bestuurlijke beslissing steeds een verwijzing naar een wetsbepaling dient te bevatten, doch slechts dat de juridische basis dient te worden weergegeven. In de bestreden beslissing is aan deze vereiste voldaan, nu erin verwezen wordt naar artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. Daarnaast moet worden geduïd dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat hij niet gehouden is om andere bewijzen te leveren dan deze die door verweerder werden gevraagd. Iedereen wordt immers geacht de wet (sensu lato) te kennen en van een persoon die, op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden wenst te worden toegelaten mag dus verwacht worden dat hij weet aan welke vereisten hij hiertoe dient te voldoen en dat hij de vereiste overtuigingsstukken bij zijn aanvraag voegt. De eventualiteit dat verweerder zou nagelaten hebben uiteen te zetten welke documenten verzoeker diende aan te brengen, laat bijgevolg niet toe te besluiten dat verzoeker vrijgesteld zou zijn van de verplichting het bewijs te leveren dat hij aan de vereisten voldeed om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden. Daarenboven

moet worden gesteld dat verweerder op het door verzoeker ondertekende formulier (bijlage 19ter) dat werd opgesteld naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag duidelijk heeft aangegeven dat nog *“bewijzen [van een] duurzame relatie”* dienden te worden aangebracht.

Verzoeker houdt voorts ten onrechte voor dat in de bestreden beslissing andere documenten worden vermeld dan deze die hem initieel gevraagd werden. Het gegeven dat in de bestreden beslissing nauwkeuriger omschreven wordt welke documenten verzoeker naliet neer te leggen, laat niet toe te besluiten dat het *“andere”* documenten betreft dan degene die in de bijlage 19ter zijn vermeld.

Aangezien, zoals reeds gesteld, verzoeker geacht wordt de wet te kennen diende hij te weten dat de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna: de wet van 8 juli 2011) geen overgangsbepalingen bevatte en dus onmiddellijk van toepassing was vanaf haar inwerkingtreding op 22 september 2011. Hij kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat hij in het ongewisse was omtrent de van toepassing zijnde bepalingen en de norm die verweerder diende te hanteren. De motivering van de bestreden beslissing laat ook geenszins uitschijnen dat verweerder van oordeel zou zijn dat de Vreemdelingenwet zoals deze van toepassing was voor de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 in casu diende toegepast te worden. Er moet in dit verband trouwens benadrukt worden dat de vereiste dat er sprake dient te zijn van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die heden is opgenomen in het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoeker verwijst, ook reeds voor de voormelde wetswijziging in dit wetsartikel stond, zodat de bemerkingen van verzoeker niet dienstig zijn.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat verweerder terecht opwerpt dat verzoeker niet aantoont welke belang hij heeft bij zijn kritiek, nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken enkel kan afgeleid worden dat hij geen enkel document heeft aangebracht om aan te tonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met een in België verblijvende Nederlandse vrouw.

De beschouwingen van verzoeker laten geenszins toe vast te stellen dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden werden.

3.3.3. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij voorhoudt dat de burgemeester van de gemeente Vorselaar zich schuldig maakte aan machtsafwending. Er moet immers worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De uiteenzetting van verzoeker laat evenwel niet toe enige vorm van machtsafwending vast te stellen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK